

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/80/2016
Identifikačné číslo spisu: 7014201476
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7014201476.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu SILOTECH, s.r.o. Sečovce, so sídlom Kollárova 4, Sečovce, IČO: 31 717 365, zastúpeného JUDr. Igorom Várgom, advokátom, so sídlom Hviezdoslavova 4, Trebišov, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 1100303/1/426863/2014/14230 zo dňa 30. septembra 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/143/2014-56 zo dňa 17. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/143/2014-56 zo dňa 17. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/426863/2014/14230 z 30.09.2014, ktorým žalovaný ako vecne príslušný správny orgán druhého stupňa v oblasti správy daní podľa zákona č. 333/2001 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti správy daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov, zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) rozhodol podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie správca dane - Daňového úradu Košice č. 9813401/5/1157438/2014 z 18.06.2014, ktorým správca dane podľa ustanovenia § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 81.000 Eur za zdaňovacie obdobie január 2013.

Krajský súd právnou analýzou žalobných námietok zistil, že žalobca neuznal konštatovanie daňových orgánov oboch stupňov, podľa ktorého žalobca ako daňový subjekt nepredložil relevantné dôkazy o tom,

že výsledky priemyselného výskumu ako predmet žalobcom deklarovaného plnenia od spoločnosti ENSACO, s.r.o. boli alebo budú použité na účel jeho podnikania. Žalobca tvrdil, že ako daňový subjekt produkuje výrobky ako výsledok daného priemyselného výskumu a realizuje v súčasnosti predaj výrobkov ako produktov tohto výskumu. V tejto súvislosti žalobca zvyrazňoval neexistenciu časového obmedzenia (ohraničenia) pre použitie výsledkov priemyselného výskumu (opierajúc sa zrejme o skutočnosť, že B. mu nestanovila časové podmienky pre použitie výsledkov výskumu v podnikaní). Žalobca tiež nesúhlasil s tvrdením správnych orgánov, že ako daňový subjekt neuniesol dôkazné bremeno.

Krajský súd poukázal na obe rozhodnutia správnych orgánov, ktoré sú podľa názoru súdu podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené a sú zároveň v súlade s obsahom administratívneho spisu daňových orgánov oboch stupňov. Žalobca na základe zmluvy o dielo z 25.01.2010 deklaroval plnenie od spoločnosti ENSACO, s.r.o., Hviezdoslavova 7, Košice, fakturované dvoma faktúrami - faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 04.01.2013 vo výške 150.000 Eur za priemyselný výskum - plochý uzáver (šiber), ovládaný ručne, pneumatically, elektricky a faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 10.01.2013 vo výške 336.000 Eur za priemyselný výskum - explózne odľahčovanie klapky. Predmetné plnenia, z ktorých si žalobca uplatnil nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty boli obsahom daňovej kontroly, výsledky ktorej boli obsiahnuté v protokole č. 9813401/5/1029858/2014/Výs zo dňa 18.03.2014 o daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie január 2013.

Záveru správcu dane, opierajúce sa o výsledky daňovej kontroly obsiahnuté v protokole z 18.03.2014, konštatovali nesplnenie právnych podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty u žalobcu podľa § 49 ods. 1, 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) v znení neskorších predpisov.

Krajský súd poukázal na § 49 ods. 1 zákona o DPH, podľa ktorého právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. S citovanými zákonným ustanovením úzko súvisí právna úprava obsiahnutá v § 49 ods. 2, prvá veta zákona o DPH, podľa ktorej platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovaru a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa ods. 3 a 7.

Povinnosťou žalobcu podľa krajského súdu bolo v preskúmvanej právnej veci preukázať, že plnenia od dodávateľa ENSACO, s.r.o. Košice označené vo faktúrach z 04.01.2013 na sumu 150.000 Eur a z 10.01.2013 na sumu 336.000 Eur boli ním ako platiteľom DPH použité na vlastné dodávky tovarov a služieb v ďalších zdaňovacích obdobiach nasledujúcich po kontrolovanom období január 2013. Žalobca však v rámci daňovej kontroly takéto dôkazy neprodukoval, pričom správca dane podľa názoru krajského súdu správne vyhodnotil ako účelové fakturácie žalobcu vo vzťahu k spoločnosti SILOMETAL, s.r.o. faktúrami za poskytnutie know-how č. OF-XX/XXX4 z 15.05.2014 a č. OF-20/2014 z 30.05.2014. Správne je zistenie správcu dane, že predmetné faktúry boli vystavené dodatočne, nakoľko počas miestneho zisťovania dňa 15.05.2015 uskutočneného správcom dane sa v účtovníctve daňového subjektu (žalobcu) ani v účtovníctve spoločnosti SILOMETAL, s.r.o. predmetné faktúry nenachádzali a počas miestneho zisťovania sa ani splnomocnený zástupca daňového subjektu (žalobcu), ani konateľ spoločnosti SILOMETAL, s.r.o. o vystavení faktúr v blízkej dobe nezmienujú.

Krajský súd dôvodil, že žalobca v priebehu daňovej kontroly a vyrubovacieho konania neprodukoval žiadne ďalšie relevantné dôkazy o použití deklarovaných zdaniteľných plnení od spoločnosti ENSACO, s.r.o. Košice vo vlastnej podnikateľskej činnosti. V tejto súvislosti krajský súd zároveň považoval za dôvodnú a právne výstižnú aj argumentáciu žalovaného, v rámci ktorej žalovaný v súlade s obsahom preskúmvaného rozhodnutia a písomného stanoviska k žalobe zdôraznil, že žalobca a spoločnosť SILOMETAL, s.r.o. Sečovce sú dva samostatné právne subjekty a splnenie podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty správne preto správca dane posudzoval vo vzťahu k žalobcovi, a nie inému daňovému subjektu.

Krajský súd poukázal na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, opierajúcu sa o dotknuté ustanovenia Daňového poriadku (predtým zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov), z ktorých vyplýva dôkazná povinnosť daňového subjektu preukázať, že ním deklarované obchody vo faktúrach odrážajú skutočnosť a že deklarované plnenia následne využil vo vlastnej podnikateľskej činnosti. Žalobca dôkazné bremeno v daňovom konaní ani podľa názoru krajského súdu neunesol, a to v právne posudzovanej časti splnenia podmienok podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH. Podmienkou pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty a pre vznik nároku na odpočítanie dane je totiž podľa § 49 ods. 2 skutočnosť, že platiteľ dane prijme tovar alebo službu na uskutočňovanie svojich dodávok tovarov a služieb, ktoré podliehajú dani na výstupe, prípadne, ktoré sú oslobodené od dane s nárokom na odpočet dane.

Krajský súd uviedol, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, Daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane dokazovanie vykonáva, pričom jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesným postupom, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie, pričom pri dokazovaní správca dane nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov; daňové konanie nie je pritom konaním vyhľadávacím. Ako to vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vzťahujúcej sa na posúdenie otázky dôkaznej povinnosti pri preukazovaní nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, „dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Z. z. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok" (Rozsudok NS SR č. k. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011).

Zaťaženie žalobcu dôkazným bremenom v preskúmvanej právnej veci po obsahovej a právnej stránke znamenalo podľa krajského súdu povinnosť žalobcu preukázať v súlade s ustanovením § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, že ním uplatnené právo na odpočítanie dane z plnenia od spoločnosti ENSACO, s.r.o. Košice s celkovou výškou dane z pridanej hodnoty 81.000 Eur súviselo s použitím predmetných fakturovaných plnení ním ako platiteľom dane z pridanej hodnoty. Žalobca bol povinný v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa - správcom dane a žalovaným preukázať, že plnenia od spoločnosti ENSACO, s.r.o. Košice použil v rámci svojej podnikateľskej činnosti v ďalších zdaňovacích obdobiach pre vlastné podnikanie v predmete podnikania realizovanom žalobcom podľa jeho oprávnenia na podnikanie, a to s konkrétnymi ekonomickými dopadmi fakturovaných plnení na jeho vlastnú podnikateľskú činnosť. Daňová kontrola realizovaná v značnom časovom odstupe od kontrolovaného zdaňovacieho obdobia január 2013 však konštatovala nespĺnenie danej zákonnej dôkaznej povinnosti žalobcu, vyplývajúcej z príslušných ustanovení Daňového poriadku.

Krajský súd ďalej dôvodil, že právny rámec dokazovania koncipovaný v dotknutých ustanoveniach Daňového poriadku umožňuje správcovi dane uskutočniť v ním zvolenom rozsahu vlastné dokazovanie, výsledkom ktorého bolo v preskúmvanej právnej veci aj spochybnenie reálnosti plnenia medzi žalobcom ako objednávateľom a spoločnosťou ENSACO, s.r.o. Košice ako zhotoviteľom podľa zmluvy o dielo z 25.10.2010. Dokazovanie správcu dane zamerané na spoločnosti Prospector s.r.o. a Zantec s.r.o. ako subdodávateľmi spoločnosti ENSACO, s.r.o. vo vzťahu k žalobcovi obsahuje relevantné zistenia správcu dane tvoriace súčasť administratívneho spisu, podľa ktorých ide o nekontaktné subjekty.

Krajský súd záverom uviedol, že predmetom administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci bolo posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z

právných vzťahov so spoločnosťou ENSACO, s.r.o. Košice, a preto nebolo úlohou daňových orgánov, ani povinnosťou súdu zaoberať sa právami a povinnosťami žalobcu vyplývajúcimi z jeho právneho vzťahu so Slovenskou inovačnou a energetickou agentúrou pôsobiacou v právnom režime zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskej únie. Mimo rámec administratívneho a súdneho preskúmavacieho konania je aj posúdenie prípadnej trestnej zodpovednosti zainteresovaných osôb na deklarovanych obchodoch, tak ako to vyplýva z oznámenia Daňového úradu Košice, pobočka Trebišov č. 9813401/5/5312987/2014/Vys zo 04.12.2014 o podozrení zo spáchania daňového trestného činu.

O trovách konania krajský súd rozhodol v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodil, že krajský súd neprihliadol na jeho stanovisko k vyjadreniu žalovaného, v ktorom poukázal, že žalovaný ako odvolací orgán má povinnosť preskúmať rozhodnutie napadnuté odvolaním nielen v rozsahu odvolania, ale aj z úradnej povinnosti, a to nielen formálne, ale aj procesne. V prípade dodržania zákonných povinností, by podľa žalobcu odvolací orgán musel akceptovať rozpor odvolaním napadnutého rozhodnutia s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, t. j. subjektívne výklady, dohady a interpretačné konštrukcie správcu dane nad rámec práva nie sú prípustné.

Uviedol, že žalovaný vykonal dokazovanie vo vyrubovacom konaní tromi úkonmi, ktoré správca dane vyhodnotil len podľa svojej úvahy a neakceptoval vyjadrenia žalobcu poukazujúce na realizáciu obchodu. Mal za to, že splnenie jeho povinnosti pri vedení účtovníctva nebolo spochybnené, avšak krajský súd si osvojil argumentáciu žalovaného bez dostatočného preskúmania tvrdení žalobcu. Žalovaný podľa žalobcu nevyhodnotil vo svojom rozhodnutí závery získané z dokazovania, že dodávateľ žalobcu faktúru, na základe ktorej došlo k dodaniu priemyselného výskumu, riadne vedie v účtovníctve a splnil si daňovú povinnosť.

Zdôraznil, že aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania (vyrubovacie konanie, odvolacie konanie), ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Toto vyhodnotenie zistených a skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení.

Použitie a hodnotenie subjektívnych záverov žalovaného, ktoré si krajský súd osvojil, je v rozpore s avizovanou spolupracou žalobcu so spoločnosťou SILOMETAL, s.r.o. a výpoveďami zástupcu spoločnosti ENSACO, s.r.o. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že nie je zákonom zakázané vystaviť opravnú faktúru po ukončení daňovej kontroly, s čím sa krajský súd nevysporiadal. Rovnako namietal, že krajský súd nepreskúmal postup žalovaného, ktorý nevypočul svedkov, ktorí sa k pochybnostiam žalovaného mohli vyjadriť a nepreskúmal neutralitu DPH. Krajský súd podľa žalobcu použil závery získané z pojednávania a vyjadrenia žalovaného, no s pochybnosťami vykonštruovanými kontrolórmí pri vyhotovení faktúr sa dostatočne a presvedčivo nevyrovnal.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnom konaní, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnom konaní.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom, keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (správca dane), ktorým bol žalobcovi určený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 81.000 Eur za zdaňovacie obdobie január 2013.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2, prvá veta zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7.

Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Po oboznámení sa s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd ustálil, že krajský súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo, logicky a v dostatočnom rozsahu vysvetlil, čo ho viedlo k prijatému záveru, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Krajský súd jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo žalobca v konaní pred daňovými orgánmi nepreukázal, že ním uplatnené právo na odpočítanie dane z predmetného plnenia od spoločnosti ENSACO, s.r.o. Košice súviselo s použitím fakturovaných plnení ním ako platiteľom dane z pridanej hodnoty. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že žalobca nepreukázal použitie plnenia od spoločnosti ENSACO, s.r.o. Košice v rámci svojej podnikateľskej činnosti v ďalších zdaňovacích obdobiach pre vlastné podnikanie s konkrétnymi ekonomickými dopadmi fakturovaných plnení na jeho vlastnú podnikateľskú činnosť. V tejto súvislosti je bez právnej relevancie prípadné dodržiavanie predpisov o účtovníctve a daňových predpisov zo strany spoločnosti ENSACO, s.r.o. Košice, ako dodávateľa žalobcu. Obranu žalobcu, s poukazom na avizovanú spoluprácu so spoločnosťou SILOMETAL, s.r.o., podloženú vystavenými faktúrami za poskytnutie know-how, odvolací súd považuje vzhľadom na zistenia obsiahnuté v administratívnom spise (výsledky miestneho zisťovania správcu dane) za účelovú.

Dôkazy - faktúry pre spoločnosť SILOMETAL, spol. s.r.o. za poskytnutie know-how č. OF-XX/XXXX (vystavená dňa 15.05.2014) a č. OF-XX/XXX (vystavená dňa 30.05.2014), predložené žalobcom v odvolacom konaní považuje aj odvolací súd za nedostatočné pre vyslovenie záveru o uznaní nároku na odpočítanie dane, nakoľko z faktúr vystavených žalobcom pre personálne prepojenú spoločnosť SILOMETAL, spol. s.r.o. nie je zrejmé, čo konkrétne bolo predmetom fakturácie, pričom tieto faktúry boli vystavené dodatočne, nakoľko počas miestneho zisťovania dňa 15.05.2014 sa v účtovníctve žalobcu ani v účtovníctve spoločnosti SILOMETAL, spol. s.r.o. predmetné faktúry za poskytnutie know-how nenachádzali a počas miestneho zisťovania sa ani splnomocnený zástupca žalobcu, ani konateľ spoločnosti SILOMETAL, spol. s.r.o. o vystavení faktúr v blízkej dobe (faktúra č. OF-XX/XXXX vystavená v deň miestneho zisťovania) nezmenili (zápisnica o miestnom zisťovaní č. 9813401/5/1943495/2014 a zápisnica o miestnom zisťovaní č. 9813401/5/1943692/2014). Tvrdenie žalobcu, že plánuje začať s výrobou nebolo ničím podložené a preukázané. Taktiež žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom, že sa nachádza v štádiu výroby výrobkov. Na základe uvedeného považuje aj odvolací súd námietky žalobcu, že fakturáciou nekonkretizovaným know-how pre spoločnosť SILOMETAL, spol. s.r.o. bola naplnená podmienka uvedená v ustanovení § 49 ods. 2 zákona o DPH a v prípade nabiehajúcej výroby nastane, za neopodstatnené.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd svoj správny záver odôvodnil dostatočným a zákonným spôsobom. Žalovaný ako odvolací správny orgán sa v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu správcu dane zaoberal vecou komplexne a v súlade so zásadami vyjadrenými v Daňovom poriadku, t. j. so zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1) a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 3 ods. 3). V napadnutých rozhodnutiach žalovaného a správcu dane bol dostatočným spôsobom opísaný skutkový stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania správcu dane, podľa ktorého nebola zistená použiteľnosť výsledkov predmetného priemyselného výskumu žalobcom v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Preto aj odvolací súd zastáva názor, že rozhodnutia správnych orgánov spĺňajú všetky atribúty zákonnosti. Najvyšší súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd tiež nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v

Košiciach. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správneho orgánu a námietkami žalobcu. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.